

T. H. Hukka

ADHD

**LUUSERIN
TARINA**

Junttiluuserin
päiväkirja

ADHD-LUUSERIN TARINA
&
JUNTTILUUSERIN PÄIVÄKIRJA

*Kaikille,
jotka ovat valmiita näkemään
itsensä ja toisensa
ainutkertaisina olentoina,
ilman leimaavia nimityksiä
ja määritelmiä;
tai kyseenalaistamaan sen,
millaisia nimityksiä ovat ehkä
itse käyttäneet,
itsestään tai toisista.*

T. H. Hukka

ADHD-luuserin tarina
&
Junttiluuserin päiväkirja

© 2023 T. H. Hukka

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0647-3

Kannen kuva: Henri Kähkönen

Taitto ja kannen suunnittelu: T. H. Hukka

”ADHD-luuserin tarina” on ilmestynyt e-kirjana 2020

ja *”Junttiluuserin päiväkirja”* 2019

T.H. Hukka

ADHD-luuserin tarina

ADHD-luuserin tarina

Sisällys:

Alkusanat

1. Miten tähän on tultu – vähän taustaselitystä...
2. Mitä sitten tapahtuikaan, kun taskulamppu löytyi
3. Vuorovaikutuksen haasteita
4. Hiirestä myrkkysammakoksi
5. Kohtaamisia väärissä paikoissa
6. Painajainen menneisyydestä
7. Krapulaisia kyläilyjä
8. Totuudenhetkiä
9. Tunne-elämysten vuoristoradalla
10. Syyllisyysansa
11. Ulos sormiansasta ja vähän eteenpäin

Alkusanat

Tämä on häröilevän pään tilitys: tarina vähän sekavasta ihmisestä, joka etsi itseään, kunnes törmäsi tuottamaansa sekasotkuun. Tämä on tarina, jonka kertoja toistaa itseään, kunnes itsekkin kyllästyy toistoihinsa, ja joka syrjähtelee sivupoluille niin usein, että luultavasti myös lukija kyllästyy seuraamaan kirjoittajan toisinaan kovin absurdeja mielleyhtymiä. Tämä on silti kelvollinen tarina, vaikkei kukaan uskaltaisikaan lukea tätä loppuun siinä pelossa, että tunnistaa jossakin kohdin itsensä.

Minä olen tämän tarinan kertoja ja päähenkilö; se siis, jolle yleensä sattuu jotakin traagista siinä vaiheessa kun noin seitsemänkymmentä prosenttia sivujen määrästä on takanapäin. Mutta minun kohdallani, jos täsmällisiä ollaan, jotakin traagista saattaa tapahtua jo varhemmin tai myöhemmin. Jotakin tapahtuu alituisen, ainakin pääni sisällä. Yritän toisinaan rauhoittaa tuota kaaosta, mutta se tuntuu olevan pysyvä ominaisuus; jonkinlainen syntymälahja, jos haluaa ajatella positiivisesti.

Jos haluaisin kuvata elämäni vain muutamalla sanalla, lyhyesti, en taitaisi kyetä siihen. Ajoittain jokin ulkopuolinen voima heittää minut jonnekin, mistä sinkoan minne sattuu niin kuin joku kumilelu. Usein olen pallo hukassa pihalla tumput suorina. Tai mietin, ollako vai eikö olla siellä pihalla, vai olenko itse asiassa se pallo, joka on hukassa. Ohjausjärjestelmässä on häikkää, ja keltainen valo vilkkuu kojelaudassa vähän väliä, tai sitten käsijarrun varoitusvalo palaa samalla kun kaasutan silmät sokkona päättömästi eteenpäin. Ajoittain pääni on niin tiheästi täynnä, että tuntuu niin kuin siellä ei liikkuisi mitään. Mutta toisinaan päässäni vilisee aivan kuin siellä eläisi maaninen hiiri. En tiennyt olevani ”hyperaktiivinen, impulsiivinen ja tarkkaamaton” ennen kuin sain diagnoosiksi jonkun hämärästi avautuvan kirjainyhdistelmän. Siis, mikä ihmeen ADHD?

1. Miten tähän on tultu – vähän taustaselitystä...

Jostain syystä tuntuu olevan tarve selittää. Joku psykiatri saattaisi pitää selittämistarvetta jotenkin patologisena; etenkin ellei ihminen kerta kaikkiaan voi olla pitämättä suutaan kiinni ammatti-ihmisen vastaanotolla, vaikka ammatti-ihminen vihjaisisi, ettei tarvitse ihan kaikkea selittää. Selitän silti. Minulla oli vähän traaginen lapsuus. Nuoruuskin oli kovin traaginen. Ja varhaisaikuisuudestaniikin löytyy traumaattisia kriisejä. Sen lisäksi olen kaikkien näitten ikävaiheitten jälkeen ymmärtänyt, että päässäni on vikaa; siis, sitä oli olemassa jo ennen kuin synnyin tähän epävakaaseen, kaoottiseen maailmaan, joka tarjoaa kovin vähän lohtua päävammaisille tai muulla tavoin vajavaisille ihmisille.

Minä olin alun perin kai aika vilkas ja hilpeä lapsi, joka tappeli kynsin ja maitohampain isosiskonsa kanssa niukoista elinhyödykkeistä ja mukavuuksista, muttei useinkaan tarkoittanut niin pahaa kuin seurauksista olisi voinut päätellä. Olin jo varhain melko verbaalinen, mutta koska isosiskoni oli motorisessa kehityksessä useamman vuoden edelläni ja kiipesi puuhun korkeammalle kuin minä, verbaalisuuteni oli omiaan aiheuttamaan sanallisia loukkaamiskilpailuja, joista kehittyi motorista nujakointia, jossa jäin niukasta iästä johtuvan pienuuteni vuoksi heikommalle sijalle. Toisinaan isosiskollani oli herttaisia äidilisyydenpuuskia, joista sain kyseenalaisesti nauttia jonkin erikoisvälipalan tai hellimiskohtauksen muodossa. Mutta kaiken kaikkiaan siedin häntä varsin hyvin, ja oli aika kipeä kokemus, kun hän lähti melko varhain maailmalle (siis muutti lukion takia omaan kämpppään) ja etäännytti itsensä traumaattisesta lapsuudestaan elämällä näennäisen vauhdikasta elämää. Minulla on myös pikkuveli, joka on edelleen melko pieni egoltaan, vaikka onkin jo miehen mittainen. Hän on selaista tyyppiä, että hänet saattaa helposti unohtaa päiväkausiksi, eikä

hänenä aina edes muista mainita viranomaisille. (*"Ai niin joo, onhan miulla pikkuvelikin!"*)

Jotkut väittävät, että keskimäinen lapsi muka selviäisi helpommalla. Paha väittää vastaan, muttei ainakaan itsestäni aina tunnu siltä. Mutta tunteet ovat mitä ovat, eivät tosiasioita. Tuntui tosin itsestänikin jossain hämyisessä vaiheessa siltä, että olisin muka perheemme selviytyjä. Mutta enpä ollutkaan. Pikkuveljenikin kiilasi ohitseni selviytymiskamppailussa. Jos joku perheestämme on selviytyjä, se on luultavasti isosiskoni, ellei hän sitten sairastu lähivuosina liian vauhdikkaan elämäntavan aikaansaamaan uupumustilaan. Mutta pikkuveljeeni palatakseni, hän on hiljainen ja kiltti haaveilija, jonka kaikki helposti unohtivat nurkkaansa, koska hänestä ei ollut mitään haittaa, jos kohta ei erityistä hyötyäkään; siis materialistisessa mielessä. Kyllä hän muistaakseni söi jotakin, mitä kaapista löysi, ja jos hän ei jonain kouluaamuna löytänyt ehjää ja puhdasta sukkaa, hän tuli arastellen ja harmittomasti hymyillen kysymään sellaista minulta. Yleensä en löytänyt sukkia itsekään, mutta kuin ihmeen kaupalla onnistuin yleensä löytämään hänen sukkansa jostakin sohvan takaa tai saunan pukuhuoneen lattialta. Tosin en ihan puhtaina, mutta ehjinä sentään. Tavallaan pidin pikkuveljestäni enemmän kuin itsestäni, mikä ei kai ole ihan tervettä, mutta se johtui ehkä siitä, että opin jo varhain, että perhedraamassamme olisi ollut toivottavaa olla mahdollisimman harmiton. Itse en osannut olla, vaikka yritin, mutta pikkuveljeni osasi, ja olisin mieluusti välillä ollut hänen kaltaisensa.

No, mitä harmia minusta itse asiassa olikaan noina varhaisina elinvuosinani? Yleensä viihdytin itseäni keksimällä niukoille leluilleni uusiokäyttöä hajottamalla niitä palasiksi ja kokoamalla ne vähän eri tavoin uudelleen. Tein samaa siskoni leluille; eli irrottelin innoissani nukkejen jäseniä ja yhdistelin ne uudella tavalla, leikkelin niiltä liian pitkiä hiuksia, kiinnitin niille läskimakkaroita, ja maalasin niille sotamaalauksia tai muita maskeerauksia. Koristelin nukenvaatteita spriitusseilla ja remonteerasin nukkekotia. Tosin samaa teki siskonikin, muttei hän ollut oikein tyytyväinen minun luomuksiini. Tein myös vanhasta muovailuvahasta erilaisia ötököitä tai kakannäköisiä könttiä ja laitoin niitä erilaisiin yllättäviin paikkoihin saadakseni työasioihin

keskittyneeltä äidiltäni edes jotain reaktioita aikaiseksi. Kokeilin mitä pikaliimalle tapahtuu uuninluukussa ja miten kauan muovailuvaha kestää lieden pinnalla höyrystymättä, tai millaisiksi muoviset kynänkuoret muuttuvat, kun niitä kuumentaa grillissä. Maistelin kuravelliä ja joistakin pihakasveista keittämäni lientä, koska en jostain syystä saanut kokeilla ruuanlaittoa omin päin...

Usein kaadoin lelulaatikkojen sisällöt lattialle, pengoin niistä talteen sellaisia tavaroita, jotka sillä hetkellä sattuivat jostain sattumanvaraisesta syystä kiinnostamaan, ja jätin loput kamat siihen lattialle lojumaan viikkokausiksi. Jos ne oli pakko siivota, ettei äiti olisi joutunut kiristelemään hampaitaan liikaa, työnsin kaiken sängyn alle piiloon. Lainailin omiin puuhiini äidin ja isän tavaroita ja jätin ne tietenkin palauttamatta. Ylipäättään en oikein tiennyt missä mikäkin henkilökohmainen tavarani milloinkin sijaitsi, ja sitä asiaa äitini taisi useimmiten tuskailaa ääneen. Toisinaan intellektuelli uteliaisuuteni kohdistui yleisivistykseen, jolloin selasin kirjoja, mutta taiteellisuudenpuuskassa piirtelin niihin lisää kuvia tai raaputtelin seiniin ja kaappeihin omia puumerkkejä. Kun taiteellisuuspuuska tai intellektuelli kiinnostuneisuusvire meni ohitse, virittelin köysistä kiipeilysystemejä vähän vääriin paikkoihin, nikkaroin koirankoppia ja muita hökötyksiä, yritin pyydystää harakoita lemmikikseni köysisilmukalla tai juoksentelin talon katolla ja leikin maanista apinaa. Toisinaan en tehnyt ulkoisesti mitään, koska kaikki tympäisi epämääräisesti, mutta vietin pitkiä aikoja omissa mielikuvitusmaailmoissani. En tarkoittanut mitään pahaa, mutta näytin tuottavan harmitusta enemmän kuin keskimääräiset kakarat.

Koska sisko ei leikkinyt kanssani enää teini-ikään tultuaan, minun oli keksittävä omia harrasteita, ja koska pikkuveli oli niihin liian pieni tai tunne-elämältään liian epäkypsä, olin aika paljon itseseni. Ja yksin ollessani sain kehittää tekemisiäni aivan vapaasti, kunhan en häirinyt vanhempiani. Jos meillä olisi ollut joitain digitaalisia pelejä, olisin ehkä pelannut enemmän kuin olisi ollut terveellistä. Äiti oli ehkä siten sen verran valistunut, ettei hankkinut meille pelikoneita, joten uppouduin muunlaisiin ajanvietteisiin. Piirtelin omia lautapelejä ja keksin niihin omat säännöt, mistä siskoni ei erityisesti pitänyt, mutta

pikkuveljeni hyväksyi asiantilan samalla tavoin kuin sen, että aamuisin piti syödä kaurapuuroa. Luin kirjojakin ehkä enemmän kuin jotkut ikäiseni (etenkin sellaiset, jotka harrastivat urheilua), ja mielikuvitukseni oli niin vilkas, että yhdestä kauhuelokuvasta riitti viihdyttäviä painajaisia moneksi kuukaudeksi. Jossain vaiheessa aloin keksiä itse tarinoita, joihin piirtelin kuvia. Ne jäivät kuitenkin yleensä kesken, koska keksin helposti uusia, mielenkiintoisempia ideoita. Minulla oli muutamia kavereita, mutta he olivat mielestäni vähän tylsiä, enkä jaksanut aktiivisesti pyydellä heitä kylään. Ja sen jälkeen, kun isä esitti heille humalamielisen saunanjälkeisviihdenäytöksen, ei oikeastaan edes huvittanut enää pyytää ketään meille varsinkaan ilta-aikaan.

Sekalaista lapsuuttamme siis varjosti isä, jolle viinapullo oli mielen-sisäisen maailman johtotähti; lääke, ilo, rauha ja paratiisin portti. Se ei liene kovin epätavallista; sehän on suorastaan klisee. Juoppo isä – kelläpä ei sellaista olisi ollut? Mutta äiti ei ollut noita tyypillisiä juovaa miestä hyysääviä naisia. Hän osasi olla itsekäs ja säälimätön. Hän oli jopa niin itsekäs, että veljeni Villen täyttyessä kaksitoista hän otti lähtöpassin, muutti Norjaan kehittämään itseään ja jätti meidät lapsu-kaiset selviytymään rakkaan isämme kanssa. Jos isämme juoppous olisi ollut julkisesti tiedossa, sosiaali-ihmiset olisivat varmasti tulleet ottamaan meidät huostaan. Mutta isä osasi peitellä juoppoutensa, kunnes kuoli siihen, ja siinä vaiheessa äiti otti sosiaalityön roolin ja tuli hakemaan pikkuveljeni pois.

Kaikki kuulostaa kovin tylsältä näin tiivistettynä. Kun äiti lähti, minä olin lukiossa. Olin kai yleisesti ottaen melko väkky, koska pääsin yleensä läpi kokeista kohtuullisilla ponnistuksilla, ja siinä suhteessa lukioaika oli minulle melko helppoa. Tosin alakoulussa olin ollut vielä naiivi ja luullut, että lapset saavat olla lapsia, joten en hirvittävästi stressannut läksyjenteolla. Koska olin kiltti, yritin kuitenkin kovasti olla unohtelematta kirjoja tai muita tarvikkeita tai läksyjä, jotten tuot-taisi hämmentyneen oloisessa naisopettajassamme epäterveellistä tuotumusta. Hän näytti hermostuneena siltä, että hänen päästään, jostain ohimojen tienoilta, poksataisi verisuoni, jos joku onnistuisi järjestämään hänelle ”viimeisen pisaran”. En halunnut olla se viimein-pisara, joka aiheuttaisi hänen kuolemansa, koska etenkin tuohon

aikaan pelkäsin kostonhimoisia kummituksia, joten yritin olla siedettävästi. Joskus raahasin kaiken varalta kaikki kirjat kouluun ja takaisin, etten vain unohtaisi mitään. Silti aina toisinaan jotain unohtui, ja opettajaparka huokaili aivan kuin olisi ollut sairas, ja minä kärsin syyllisyydestäni hänen kärsimyksensä.

Ylemmän luokan opettaja oli tympeä ja ankara miekkonen, ja hänen paheksuntansa pelottamana aloin ottaa aiempaa enemmän stressiä siitä, etten vain unohtaisi mitään, ja että osaisin jotakuinkin kaiken mitä hän halusi meidän oppivan. Silti läksyjenluku tuntui tosi tervaiselta ja raskaalta, ja koulu alkoi viimeistäänkin tuntua tarpeettomalta ja varsin inhottavalta lastenkidutuspaikalta. En silti halunnut vanhempieni joutuvat vaikeuksiin siksi, että minä en pärjää koulussa. Niinpä pinnistelin saadakseni aikaiseksi edes sen, että luen jonkun verran kokeisiin edellisenä iltana ja teen pakolliset tehtävät. Silläkin pärjäsin ihan hyvin.

Yläluokilla olin hirvittävän tympääntynyt lähes kaikkeen, mitä koulussa opetettiin ja millä tavoin se tieto yritettiin siirtää aivoparokoihimme. Viihdytin itseäni piirtelemällä koulukirjoihin ja vihkoihin ja joskus pulpetteihinkin, ja höpsemällä omia juttujani parin kaverin kanssa. Yritin silti olla kiltti, ja jos opettaja joutui puuttumaan häiritsevään käytökseeni, nolostuin joksikin aikaa niin paljon, että viihdytin muutaman viikon itseäni ääneti, ihan vain mielikuvitusmaailmassani. Luultavasti näytin puusta pudonneelta aina silloin, kun en ollut teräväkatseinen, virnistelevä pelle. Pellemäisyyteni ajoittui kuitenkin enemmän välitunteihin ja hetkiin, jolloin opettajan silmä vältti, ja koska pelleilyni ei ketään loukannut, kukaan ei tuntenut erityistä tarvetta kieliä siitä auktoriteeteille. Tajusin kai hämärästi, että jos joutuisin opettajien silmätikuksi, olisin pian oppilashuollonkin silmätikku ja sitä kautta sosiaalihuollon huolenkohde, mikä tarkoittaisi, että joku tulisi nuuskimaan kotimme kasvuolosuhteita ja löytäisi olohuoneestamme virtahevon. Ja se olisi ollut ihan liian häpeällistä; en olisi ikinä enää halunnut näyttää pellenaamaani kouluyhteisössä tai ylipäättään neljän seinän ulkopuolella, joten minusta olisi tullut totaalisyrräytyjä.

Lukiossa tein vain sen, mitä käskettiin, mutten yhtään enempää, koska opillinen sivistys ei kiinnostanut. Armeija sujui sittemmin ihan

samaan malliin. On helppoa, kun joku káskee ja potkii persuksille, ellei ala tehdä mitä kásketään. Itsensä káskyttäminen on jotenkin paljon vaikeampaa. Siitä kai johtuu myös se, että lukion ja armeijan jälkeen lysähdin paikalleni, kun kukaan ei káskenytkään enää minnekään. Ehdin olla vuoden kotona tyhjän panttina miettimässä, mitä haluan tehdä, enkä sitten päässytkään eteenpäin. Sinä aikana pikkuveli oli aloittanut lukion, ja isäukon juomatavat olivat karanneet käsistä.

Kun sitten koitti se tunteita kuohuttava päivä, jolloin isäukko liukastui kánnisenä laiturilla, tipahti laiturin viereiseen kiviseen maahan ja társkáytti päänsä kohtalokkain seurauksin, olin tyhjän päällä. Minulla ei ollut arkea, johon palata. Ei rutiineita, joita jatkaa kriisin jälkeen. Olin pitänyt huolta pikkuveljestä yrittäen korvata äidin jättämän tyhjän paikan, mutta kun áiti tuli ja vei Villen menessään, ei ollut enää edes hoivaajan roolia, jota jatkaa. En tiedä kuinka moni tietää, miltá tuntuu elää vuosikausia náennáisen harmittoman virtahevon seinää vasten litistämänä ja yrittää salata ympäröiváltá maailmalta tuo passiivisen ahdistava olento tekemisineen. Ákkiá tuo virtahepo on poissa; asunnossasi onkin ákkiá valtava aukko, ja silti jatkat kuukausia, jopa vuosia seinán vieressä kyyristelyä. Elát seká menneisyyttá että nykyisyyttá, mutta tulevaisuutta et pysty kuvittelemaan, koska menneisyys vie liikaa tilaa. Sápsáhtelet varjoja ja kuvittelet, miten joku seuraa tekemisiási arvioiden. Kuulet vaimeita áániá pääsi sisáltá, erilaisia kaikuja menneestá elámástási. Hieman se sotkee päänuppia, kun tuleva, mennyt ja nykyisyys sekoittuvat, etká enää tiedá, mitä on oikeasti tapahtunut ja mitä vain kuvittelet tapahtuneen.

Isá oli velkaantunut, ja talo meni vasaran alle. Muutin vuokralle pieneen yksioön, ja silti tunsin koko ajan isán varjon lásnáolon. Tunsin myös sen, että Ville puuttui. Olin yhtákkiá ihan yksin maailmassa, johon minulla ei ollut minkáánlaista hallinnantunnetta. Olin kadottanut sen, miká oli tuttua; háiritsevästi káyttáytyvän, huolta tuottavan isán, ja pikkuveljen, josta olisin halunnut pitää huolta. Elámássáni oli huutavan ammottava aukko. En tiennyt mitä tekisin. Olin katkera áidilleni, koska hán oli vienyt minulta arkeni sisállön. Eiká hán edes kiittänyt niistä vuosista, jotka káytin pikkuveljestá huolehtimiseen.

Päinvastoin, äkäisellä päällä ollessaan hän syytti minua veljeni laiminlyönnistä ja juopon aikuisen hyysäämisestä...

No, mielipiteitä on monia, eikä hänen näkökulmansa varmaankaan ollut ihan puolueellinen, joten yritin antaa anteeksi. Kyllähän hän sentään hoiti minut vauvasta toiselle kymmenelle ihan kelvollisesti, vaikka hylkäsi sitten myöhemmin, osaksi kai oman terveytensä säästääkseen. Ja ehkä olin antanut hänelle selviytyjän vaikutelman, niin että hän vilpittömästi luuli, että selviytyisin. Niinpä kai olin itsekin luullut, joten turha sinänsä enää häntäkään mistään syyttää. Itseäni syytin usein. Joskus kuvittelin, että ihminen on oman onnensa seppä. Jossain vaiheessa, ajoittain, se oli kai toiminutkin. Mutta kun vaatimukset kasvavat, pitäisi kasvaa myös edellytyksiä vastata niihin. Minä olin jo isoimmillani; olin jo kauan ollut kuin kahta vuoroa päivässä tekevä hoiva-alan ammattilainen, enkä voinut enää lisätä työpanostani. Ja kun olosuhteet heittelivät ja moukaroivat, olisi tarvittu enemmän psyykkistä joustavuutta, mutta minun psyykkinen selkärankani niin sanotusti murtui, ja minusta tuli matomainen eläjä.

Joku työvoimatoimiston ihminen kysyi minulta joskus, millainen ”sosiaalinen verkosto” minulla on. En oikein ymmärtänyt kysymystä. Verkostosta tulee minulle mieleen jotakin uhkaavaa; jotakin, johon voi jäädä kiinni. Kysyin, mitä hän tarkoitti, ja hän kysyi, oliko minulla tuttavien ja ystävien tai sukulaisien. En tajunnut, mitä merkitystä sillä oli työttömyyteni ja kouluttamattomuuteni kannalta. Virkailija sanoi, että minun kannattaisi laajentaa sosiaalista verkostoa, ja antoi jotain esitteitä. Sanoin ”joo, niin varmaan” ja unohdin esitteet housujeni taskuun niin pitkäksi aikaa, että ne löytyivät joskus pesukoneen rummun sisältä epämääräisesti lehtimäisenä töhnänä. En tosiaankaan ymmärtänyt, mitä hän oli ajanut takaa. Yleensä ihmisistä oli ollut minulle lähinnä häiriötä ja haittaa. Ihmisjoukot olivat minulle verkkoja, joihin voi takertua kiinni. Kuka haluaa laajentaa sellaista verkostoa? Minulla on kyllä aina ollut joitakin tuttavien, mutten ole jaksanut erityisesti huolehtia siitä, että he pysyisivät tuttaviani. Vanhat koulukaverit olivat unohtaneet minut suosiolla, kun en reagoinut heidän yhteydenottoihinsa. Uudet tuskastuivat minuun, kun en vastailut puhelimeen.

"ADHD-luuserin tarina" ja "Junttiluuserin päiväkirja" nyt samoissa kansissa!

Kristian on hajamielinen ja levoton, eikä oikein osaa säädellä vireystilojaan. Elämä on mennyt vähän sivuraiteille; siis syrjään tavanomaiselta yhteiskunnalliselta uralta, mutta sille löytyy kyllä selityksensä. Ehkei tosin mikään viranomaisille läpimenevä selitys, mutta ainakin Kristian osaa selittää. Ja se omintakeinen selitys on noin 45 800 kertaa laajempi ja rikkaampi kuin pelkkä leimaava kirjainyhdistelmä, *ADHD.* Tässä tragikoomisessa, elämänmakuisessa tarinassa yhdistyvät kirjoittajan ammatillinen ja kokemuksellinen asiantuntijuus tarkkaavuuden ja toiminnanohjauksen pulmien kanssa selviytymisestä.

"Junttiluuserin päiväkirja" on tarina Santeri Harakasta, itäisellä kuolemanvyöhykkeellä elävästä erityisherkästä nuoresta miehestä, joka asuu kolmen kaverinsa kanssa vanhassa maalaistalossa, syrjässä kaikesta. Masennukseen taipuvainen, ylivastuullinen nuorimies ei kaipaa elämäänsä muuta haastetta kuin selvittää oman päänsä kanssa yhteiskunnan laita-alueella. Mutta jos Sinä kaipaat psykologista haastetta, testaa itsesi lukemalla tämä tarina. Uskallatko haastaa käsityksesi siitä, mikä on juntti, ja kuka on luuseri? Oletko valmis kyseenalaistamaan käsityksesi syrjäytymisestä ja menestyksestä? Se voi joskus olla elämän ja kuoleman kysymys.

***"T.H.Hukka" on psykologi ja
neuropsykiatrinen valmentaja,
joka kirjoittaa sekä
monenkirjavaa "luuserigenreä"
että fantasiakeskiaikaan
sijoittuvaa "Ohdakemaa"-sarjaa.***

9 789528 006473